

LIBRIS

We know
books

RALUCA BUTNARIU

Umbră Noptii

 LIBREX

București, 2018

LBRIS | We know *Capitolul 1*

Patru ani mai târziu *Londra, Mai*

Enorma sală de bal de la Almack's era ticsită de lume. Orchestra destul de numeroasă era înghesuită pe un postament amplasat în colțul opus intrării și tocmai ataca notele vesele ale unei polci, în timp ce perechile de dansatori se întrepătrundeau pe ring într-un ritm solicitant. Mesele cu aperitive fuseseră aliniate de-a lungul peretelui din stânga și o parte dintre platourile fuseseră deja golite. Lachei în livrele aurite și peruci albe, pudrate din belșug, alunecau printre grupurile de invitați, ducând într-un echilibru perfect tăvile din argint filigranat pe care se aflau pahare cu răcoritoare. Peste tot existau aranjamente florale superbe, ridicate pe niște trepiede de lemn frumos sculptat, și întreg tavanul era străbătut dintr-o parte într-alta de ghirlande de flori albe și roz. Ușile care dădeau înspre terase erau larg deschise și pe ele se vânturau cuplurile care ieșiseră să se răcorească și să scape de zăpușeala din interior.

Michael William Gerald Davenport, al paisprezecelea conte de Warwick, al patrulea conte de Symouth, viconte de Brimington și baron de Banbury își înghiți grimasa de dezgust. Nu obișnuia deloc să participe la chermizele date la Almack's. De fapt și de drept, fugea de ele ca dracu' de tămâie.

„Piață”, cum mai era poreclită acea clădire impunătoare, care asigura tinerelor din familiile bune debutul pe firmamentul londonez, era, fără niciun dubiu, o junglă. Dacă reușeai să supraviețuiești o singură seară fără să te trezești a doua zi că posezi pe lângă bunurile personale și o logodnică, intrai în topul celor mai curajoși burlaci de la White's.

LIBRIS | We know
Acea listă era extrem de scurtă și Michael se amuza la gândul că numele lui avea să fie scris a doua zi în cartea de pariuri a clubului.

Deocamdată, singurul lucru pe care-l avea de făcut era să-și țină promisiunea pe care James i-o smulsese aproape cu forța săptămâna trecută. Sora cea mică a prietenului său urma să-și facă intrarea în lumea bună iar prezența lui la acest eveniment avea să îi asigure tinerei domnișoare un statut aparte. Dacă nerozii tineri și plini de bani observau că cel mai curtat burlac al Londrei arăta o atenție specială vreunei debutante, atunci șansele ca aceasta să facă o partidă strălucită sporeau considerabil, deoarece toată lumea știa că Michael Davenport avea fler și gusturi ireproșabile în materie de femei.

Avea să o invite pe lady Emma la un singur dans, apoi avea să se scuze politicos și s-o șteargă cât mai repede, gândi Michael în timp ce cobora cele câteva trepte, ignorând agitația stârnită de anunțul maestrului de ceremonii ce-i înșiră titlurile pe nerăsuflăte.

Pescuind un pahar cu limonadă de pe o tavă, luă o înghițitură zdravănă ca să-și răcorească gâtul uscat și-și îngustă ochii albaștri peste buza acestuia, măturând sala din priviri. Cam toată lumea bună venise acolo, constată el amuzat și aproape că rânji când îi zări pe contele de Northon și pe marchizul de Montrose, doi vechi prieteni de-ai săi, stând retrași lângă o coloană și afișând pe chipuri niște expresii chinuite. În mod sigur că James îi silise și pe aceștia să participe la bal și se mai relaxă puțin, știind că nu era singura victimă din această seară.

Bine dispus, Michael se îndreptă spre ei și-i salută.

— Slavă Domnului că ai venit! rosti Montrose pe un ton ușurat.

— Este chiar atât de rău? râse Michael, sorbind încă o gură din șampanie.

— Este dezgustător! mormăi și Nothon, strâmbându-se. Madame Castlereagh aproape că mi-a îmbrâncit-o pe fică-sa în brațe. A fost penibil. Biata fată a fost cât pe ce să leșine de groază și jenă.

— Iar pe mine m-a luat în colimator lady Thenby, se plânse Montrose. Sper că prezența ta aici să-i abată atenția de la mine.

— Doamne ferește! făcu Michael încruntat, simțind o răceală pe șira spinării.

Lady Thenby era un fel de bau-bau al burlacilor. Avusese opt fete și pe șapte dintre ele le măritase cu bărbați foarte bine situați și respectați, dar care, aflase el mai târziu, nu fuseseră destul de vigilenți

la timpul potrivit. Nu era cazul ca el să fie al optulea fraier din ecuațiile complicate ale acelei monstruoșități cu chip de om, medită el, căutând să o localizeze în mulțime pe lady Thenby, ca să știe să o evite din vreme.

— Prietene, ești ca și mort acum! se plecă Montrose spre el, rânjindu-i victorios și extrem de malițios. Draga doamnă Thenby tocmai te-a zărit și, din câte pot să observ, are acea privire.

— Iisuse! icni el. Unde este lady Emma Stoneleigh?

— Pe aici, pe undeva.

Avea s-o înșface pe sora lui James, s-o danseze indiferent ce, și Michael se rugă să nu fie unul dintre dansurile acelea complicate care erau la mare modă acum, ca apoi să se facă nevăzut, înainte ca madame Thenby să-i iasă în față.

Doar să treacă de blestematul ăla de dans și pe urmă avea să se bucure de o seară relaxantă la White's, unde avea să bea și altceva decât apa aia îndulcită și acrișoară caracteristică petrecerilor de la Almack's, urmată apoi de o noapte întreagă de amor susținut cu Margaret Sinclair, se încurajă el singur.

Făcu greșea să privească pe lângă șirul de mese și ochii i se opriră asupra figurii încă frumoasă a contesei de Thenby. Femeia îi zâmbi și-și înclină grațioasă capul în direcția lui, iar Michael simți cum i se încrâncenează carnea pe trup. Îi răspunse distant la salut și privirea i se îndreptară automat spre tânăra care o însoțea. Nu-i urâtă, observă el într-o doară, numai că are un aer comatos. Pare copleșită de personalitatea mamei-sii și Michael bănuia că dacă lady Thelby i-ar fi cerut să-și taie venele cu cuțitul de deschis corespondența, fata ar fi urmat orbește acel ordin.

Bărbatul fu încercat de un sentiment de milă față de biata copilă. Madame Thelby, cu aliura ei de general de armată, mutilase personalitatea și spiritul tinerei sale fiice iar acum era prea târziu pentru a se mai putea face ceva.

Își mută privirea în altă parte, ascultând cu o jumătate de ureche bârfa succulentă pe care Montrose o diseca metodic, căutându-l din priviri pe James. Dacă-l repera, atunci avea să ajungă și la micuța debutantă, să-i fie prezentat după protocolul de rigoare și să-i ceară dansul la care se angajase. În principiu, totul avea să se sfârșească în cel mult o jumătate de oră și după aceea avea să părăsească acel front de luptă.

Moștenind înălțimea impresionantă a celor din neamul Davenport, de aproape doi metri, Michael avea o imagine de ansamblu asupra sălii de bal. Problema era că mulțimea de invitați migra dintr-o parte-ntr-alta, într-o continuă mișcare, și singura posibilitate de a se întâlni cu James era ca acesta să-l zărească el primul.

Oftând, Michael se rezemă cu umărul de o coloană și se puse pe așteptat. *Este mult prea cald*, observă el plictisit, terminându-și limonada și luându-și încă una. Din lipsă de ocupație, începu să studieze cu un ochi critic frumusețile prezente. Pe cele mai multe dintre ele le cunoștea foarte bine. Pe Michael îl amuza ideea de a se afla în aceeași încăpere cu atâtea femei care-i oferiseră favorurile lor de-a lungul anilor. Ar fi trebuit să se simtă jenat de acest fapt, dar nu era. Rămăsese prieten cu fiecare dintre ele și-i era recunoscător fiecareia pentru momentele petrecute împreună. Și ele lui, de asemenea.

Michael iubea femeile și le admira pentru ceea ce erau. Le prețuia inteligența și umorul, le aprecia frumusețea și senzualitatea, le înțelegea necesitățile, le cunoștea dorințele și le anticipa nevoile. Și, cel mai important, nu le subestima puterea, voința și viclenia. Întotdeauna își tratase partenerele de pat de la egal la egal, cu respect și considerație, lucru pentru care toate relațiile sale se terminaseră în mod amiabil. Când venea vremea să plece mai departe și să încheie o aventură, femeia care rămânea în urmă nu putea decât să ofteze și să-și pună amintirile și trăirile spectaculoase la păstrare.

Michael Davenport era cunoscut ca fiind un bărbat care niciodată nu se implica cu tot sufletul într-o legătură amoroasă. Stilul lui de a curta era considerat a fi cel mai dulce și mai pervers posibil. Nicio femeie nu putea rezista prea mult unui bărbat care știa s-o flateze cu toată sinceritatea, s-o asculte cu atenție, s-o tachineze cu blândețe și s-o sărute dumnezeiește. Era un amant de o generiozitate nemaîntâlnită, atât fizică dar și materială. Niciodată nu făcea promisiuni pe care să nu și le țină și niciodată nu fusese implicat în vreun scandal de natură romantică. Era de o discreție enervantă pentru toată lumea. Și extrem de invidiat pentru tot ceea ce poseda: tinerețe, frumusețe, bogăție și farmec personal. Faptul că era înzestrat și cu o inteligență pe măsura celorlaltor calități îl făcea să fie respectat de egalii săi și temut de cei care nu se ridicau la nivelul său.

Michael își reperă prietenul cu o secundă înainte ca acesta să-l zărească la rândul lui. Probabil că în momentul în care el sosise,

James fusese să ia o gură de aer și i ratase intrarea, conchise Michael, abandonându-și paharul pe o măsuță joasă aflată în spatele coloanei și pornind spre grupul mixt care se formase în apropierea treptelor unei terase, în care contele de Stoneleight anima conversația.

— Mike! îl întâmpină James cu ochii strălucind de bucurie. Când ai ajuns?

— Puțin mai devreme, zâmbi Michael, salutându-i scurt din cap pe bărbatii prezenți în anturajul lui James. Cam aglomerat pe aici, făcu el o observație inutilă.

Îl recunosc pe Jordan, fratele mai mic al lui James, pe vărul lor, Richard Burkley, pe Thomas Woodford, unul dintre vechii prieteni ai lui James de pe vremea când studia la Eton. Pe Henri Studon, viconte de Bathurst, îl cunoștea mai mult din vedere și știa că el și James aveau câteva afaceri împreună. În grup se mai aflau și Vanessa Redgrave, o tânără văduvă de douăzeci și cinci de ani, care-l însoțea pe Richard, precum și o brunetă cam anostă care părea să fi câștigat atenția lui Bathurst.

Știi cu precizie cine era puștoaica mignonă și blondă aflată în dreapta lui James încă dinainte de a-i fi prezentată oficial. Emma Stoneleight era leită frate-său. Și mult mai drăguță decât acesta, notă el, aplecându-se deasupra mâinii înguste pe care fata i-o întindea sfioasă.

— Lady Julia Strangfield m-a rugat insistent s-o ajut cu debutul unei nepoate de-a fostului ei soț și nu am avut inima s-o refuz, îi explică James motivul pentru care era o asemenea înghesuială în acea sală imensă. Mi s-a plâns că s-a trezit prea târziu și că toate celelalte săli erau deja închiriate.

— Aha! făcu Michael edificat. Nu-i cumva vorba de sora lui Paul Harington?

— Chiar ea, zâmbi James ușor. Este încântătoare.

O sprânceană a lui Michael se înalță amuzată și întrebătoare. De obicei, James nu făcea comentarii generoase la adresa vreunei femei.

— Nu-ți fă iluzii, amice, răsă contele de Stoneleight bine dispus. Am făcut doar o afirmație sinceră și complet dezinteresată. Miss Harington este mult prea tânără pentru un ticălos bătrân ca mine.

Michael zâmbi și el. James era cu un an mai tânăr ca el, dar îmbrățișa aceeași cauză comună: niciunul nu avea să se însoare înainte de sfârșitul copilăriei, adică pe la cincizeci de ani. Averile și titlurile

le erau asigurate de moștenitori de gradul întâi. În cazul lui James, Jordan avea să preia controlul averii și al titlului, asta în eventualitatea în care actualul conte nu avea să lase în urma sa niciun moștenitor, iar în cel al lui Michael, succesorul său era desemnat prin testament ca fiind fiul fratelui său, Morgan Davenport, conte de Averly.

— Pe Anne nu ai întâlnit-o niciodată, nu-i așa? făcu James, aruncând o privire preocupată peste umăr, spre ușile larg deschise ale terasei, mutându-și locul apoi pentru a putea supraveghea mai bine treptele care urcau spre balconul ce dădea înspre grădini.

Michael își aminti că James mai avea o soră care-și făcuse debutul în urmă cu patru sau cinci ani, dar în perioada respectivă era înrolat în armata lui Wellington și ratase acel eveniment. Mai știa și că respectiva domnișoară ducea o viață destul de izolată la Stoneleigh Park, o proprietate extinsă și prosperă care aparținea de generații celor din familia Stoneleigh. James menționase odată, în trecut, faptul că sora lui suferise un șoc teribil când primise vestea morții neașteptate a tatălui lor și că, din acel moment, se retrăsese complet din viața publică.

— Știi foarte bine unde eram acum cinci ani, replică Michael, răspunzându-i la întrebare.

— Dar parcă ai avut ceva permisiile atunci, se încruntă James, vag nedumerit.

— Am avut una singură, spuse Michael pe un ton mat. Mi s-au dat cinci zile de permisie ca să particip la slujba de înmormântare a lui Theo, după care m-am întors pe front.

Fața lui James se întunecă.

— Iartă-mă, rosti el încurcat și sincer jenat. Am uitat cu desăvârșire de asta. La vremea respectivă, și eu îmi îngropam tatăl, adăugă el ca o scuză.

— Nu-i nimic, zâmbi Michael, punând o mână înțelegătoare pe brațul prietenului său. Amândoi am pierdut pe cineva drag. Bine că măcar am câștigat războiul, adăugă el pe o notă veselă.

— Să bem pentru asta, zâmbi și James, închinând cu un pahar de limonadă. Ah, uite-o și pe Anne!

Michael își întoarse fața spre cuplul care tocmai cobora treptele terasei. Îl văzu pe bărbatul înalt și voinic, îmbrăcat elegant, recunoscându-l în persoana lui pe ducele de Southampton, apoi ochii îi alunecară spre tânăra care pășea zâmbitoare la brațul acestuia.

Preț de câteva momente, Michael nu făcu decât să o privească țință pe femeia care aluneca grațioasă spre grupul lor. Era înaltă și zveltă, mai degrabă slabă, judecând după modul în care claviculele subțiri se evidențiau din decolteul decent al rochiei de culoarea mentei. Nu excela deloc prin forme, având o înzestrare destul de modestă în privința rotunjimilor îmbietoare pe care ar fi trebuit să le posede orice femeie. O constituție longilină, mai degrabă băiețoasă, ar fi putut-o descrie Michael, iar trăsăturile feței înguste erau combinate într-un amestec neobișnuit, mai mult interesant decât frumos. Îi observă perechea de ochi mari, alungiți, tiviți cu gene bogate, nasul acvilin, pomeții înalți și o gură lată, cu buze pline, precis conturate. Părul, de un castaniu deschis, era suit într-un coc roman și împodobit cu panglici satinat de un verde palid. La gât și urechi străluceau smaralde tăiate în formă de pară.

Michael întâlnise la viața lui zeci de femei, femei mult mai frumoase decât cea care tocmai se apropia de el, însă niciuna nu avusese un asemenea impact asupra lui. Deși ar fi putut fi considerată o femeie drăguță, termenul nu i se potrivea totuși. Această femeie avea ceva special, ceva ce nu putea defini cu exactitate. Părea mult mai feminină și mai atrăgătoare decât oricare dintre suratele ei. Modul gingaș de a zâmbi, senin și înțelept totodată, felul în care-și ținea capul înclinat ușor într-o parte în timp ce asculta sporovăiala însuflețită a companionului ei, mișcările ei atât de netede, toate făceau parte dintr-un soi de aură nevăzută ce străbătea spațiul, electrizându-te.

Michael aprecie că avea în jur de douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani, poate chiar mai puțin. Când ajunsese în dreptul lor, îi simți parfumul subtil, de flori de liliac.

— Mai aveam puțin și porneam să te vânez, Southampton, făcu în glumă James, smulgând din partea acestuia un rânjat amuzat și pe jumătate provocator. Anne, dă-mi voie să ți-l prezint pe Michael Davenport, conte de Warwick.

Fata surâse și-și răsuci fața spre el, schițând o reverență plină de grație, în timp ce-i întindea o mână delicată și mică, împodobită cu niște degete subțiri și prelungi, lipsite de inele. Nu-l privea direct în față, de parcă s-ar fi sfiit s-o facă, dar Michael îi observă culoarea frapantă a ochilor. Aveau o nuanță caldă de căprui, spuzit cu licăriri aurii. Ochi de ciută, degete de pianistă, gândi el, sărutându-i ceremonios și abia simțit monturile fine.

LBDIS | We know

— Sunt onorat să vă cunosc, lady Anne, rosti el cu o voce profundă.

— Plăcerea este numai a mea, vă asigur, replică ea cu blândețe, lărgindu-și zâmbetul.

Perfecțiunea acelei danturi sănătoase și surprinzător de albe era spulberată de o pereche de canini încălecați, care aveau un farmec absolut zdrobitor. James mi-a povestit o mulțime de lucruri despre Înălțimea Voastră, adăugă ea molcom.

— Să crezi numai jumătate din ce-ai auzit, o îndemnă el, râzând. Cele mai multe sunt invenții sau bârfe.

— James a avut numai cuvinte de laudă la adresa dumatăle, dar dacă ziceți că nu trebuie să le dau crezare, atunci așa voi face.

— Păi, în cazul ăsta, situația se schimbă radical. James probabil că a spus numai adevărul despre mine.

— S-ar putea totuși să exagereze, răsă lady Anne fermecător. Numai Dumnezeu atinge perfecțiunea!

Michael se simțea flatat, dar găsea iritant modul ei de a-i fixa bărbia. De fapt, i se părea mai mult că privește în gol, distrată. Nu-i părea timidă, altfel nu l-ar fi tachinat mai devreme cu atâta ușurință.

Chiar în acel moment, orchestra atacă notele suave ale unui vals și-l văzu pe James luând-o pe Anne de mână.

— Ai dori să dansezi? o întreabă James cu blândețea ocrotitoare a fratelui mai mare.

— Mi-ar face plăcere, zâmbi Anne, întorcându-și fața spre el.

Michael profită de ocazie și-i ceru permisiunea lui James pentru a o conduce pe ringul de dans pe Emma. Odată ce se achita de această obligație, avea să fie liber să decidă cum avea să-și petreacă restul serii. În mod surprinzător, ideea de a părăsi cea petrecere nu i se mai părea chiar atât de atrăgătoare.

Când ajunseră în mijlocul ringului și o cuprinse pe Emma pe după talie, constată amuzat cât de mărunțică era. Abia dacă-i ajungea cu creștetul la nivelul pieptului. În primul minut, nu făcură decât să se rotească printre perechile de dansatori. Michael se surprinse căutând-o din priviri pe Anne Stoneleight și se încruntă. Anne era sora lui James, așa că nu-și putea permite nicio libertate cu ea, oricât de nevinovată ar fi fost aceasta. Iar lucrurile la care-l instigau prezența acelei tinere erau oricum, numai decente, nu.

— Întotdeauna este atât de timidă? se trezi el chestionând-o pe Emma.

Fata își dădu capul pe spate ca să-l privească în ochi.

— Despre cine vorbiți?

— Despre sora ta, Anne, făcu Michael pe un ton indiferent.

Ochii Emmei se căsară uimiți, apoi tânăra femeie începu să chicotească.

— Anne? rosti Emma, clipind. Anne nu este deloc timidă, Înălțimea Voastră. Ba din contră, chiar. Este scandalos de îndrăzneță în tot ce face și este brutal de sinceră uneori. Deși îi apreciez aceste calități, câteodată mă exasperează.

— Atunci, dacă este o persoană atât de directă și onestă precum susții, de ce nu se uită în ochii celor cărora li se adresează? Este deranjant ca cineva să...

O simți pe Emma înghețându-i în brațe și-i zări expresia șocată.

— Am spus ceva ce nu trebuia? se încruntă Michael nedumerit.

Emma înghiți în sec și clipi des, alungându-și lacrimile care i se iviseră în mod neașteptat pe gene.

— James nu ți-a spus? Îngăimă ea pe o voce stinsă, încetând să mai danseze.

— Ce să-mi spună? își îngustă bărbatul ochii, simțind că tocmai făcuse o gafă.

— Anne nu vede, rosti fata cu un glas plin de mâhnire. A orbit complet acum patru ani, în urma unui accident stupid de echitație, pe care l-a avut chiar în ziua în care a aflat despre moartea tatălui nostru. A fost o neatenție din partea ei, dar era atât de răvășită, atât de zdrobită de durere, că nu a văzut ramura care a lovit-o la cap. A fost aruncată din șa și a zăcut în comă mai mult de o săptămână. Când și-a revenit, a fost... oribil. Își pierduse lumina ochilor și medicii nu i-au dat decât puține șanse ca vederea să-i revină. Miracolul pe care-l așteptam cu toții nu s-a întâmplat și Anne a fost silită să învețe să se adapteze acestei... situații neplăcute. Îmi cer scuze în numele fratelui meu pentru că a omis să-ți spună asta, milord.

— Nu, te rog, n-o fă! Mie-mi pare rău pentru... această tragedie, izbuti el să spună.

— Nu-i nimic, făcu Emma cu un zâmbet trist. Ne-am obișnuit cu toții, inclusiv ea.

Michael trase încet aer în piept, încercând să-și revină din stupoare. Luat complet pe nepregătite, se simți bulversat de această veste. I se părea îngrozitor de nedrept ca acea tânără încântătoare să fie atât de